บทเรียนพระคัมภีร์สำหรับเด็ก

คำอุปมาของพระเยซู 1

5 บทเรียน

Based on the Abeka Flash-A-Card Bible Stories – Parables of Jesus – Series 1

การนำนักเรียนสู่พระคริสต์

ในฐานะที่เป็นครูสอนพระคัมภีร์ คุณได้รับเกียรติในการนำนักเรียนในชั้นมารู้จักกับพระเจ้า ผู้ทรงสร้างพวกเขา ทรงรักพวกเขาและปรารถนาที่จะมีสัมพันธ์ส่วนตัวกับเด็กเหล่านี้ บางทีคุณอาจจะสงสัยว่านักเรียนของคุณสามารถที่จะเข้าใจถึงความจำเป็นในการรู้จักพระเจ้าอย่างเป็นส่วนตัวได้หรือไม่ มีเรื่องในพระคัมภีร์ที่อยู่ในบทเรียนชุดพันธกิจช่วงแรกของพระเยซูบันทึกไว้ว่า พระเยซูทรงตั้งใจที่จะใช้เวลากับเด็กๆ ที่มาหาพระองค์ พระองค์ทรงรู้จักธรรมชาติของเด็กและความอยากรู้อยากเห็นของพวกเขา ทำให้เด็กสามารถรับรู้และเข้าใจความต้องการฝ่ายจิตวิญญาณของตนเองได้

"จงยอมให้พวกเด็กเล็ก ๆ เข้ามาหาเรา และอย่าห้ามพวกเขาเลย เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าย่อมเป็นของคนเช่นนั้น" มาระโก 10:14

"เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ยกเว้นพวกท่านกลับใจ และกลายเป็นเหมือนเด็กเล็ก ๆ พวกท่านจะเข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ไม่ได้เลย เหตุฉะนั้นผู้ใดก็ตามที่จะถ่อมตัวลงเหมือนเด็กเล็กคนนี้ ผู้เดียวกันนั้นจะเป็นใหญ่ที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์" มัทธิว 18:3-4

การสอนนักเรียนของเราเกี่ยวกับความต้องการพระเจ้าในชีวิตของเขานี้ เราสอนในรูปแบบของบทเรียนพระคัมภีร์และการนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันด้วย ดังนั้น เราจำเป็นต้องพร้อมที่จะสอนในทุกที่ เราอาจจะได้ใช้บทเรียนที่สนามเด็กเล่น โรงอาหาร และในชั้นเรียนด้วยเช่นกัน เพราะการตัดสินใจวางใจรับเชื่อในพระเจ้านั้นเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในชีวิตที่อาจเกิดขึ้นที่ใดก็ได้ เราต้องตั้งใจที่จะให้สิ่งนี้เป็

นเป้าหมายสำคัญในชีวิตเราเอง จงพึ่งพาในพระวิญญาณบริสุทธิ์ ให้พระองค์ทำงานในจิตใจของเด็กๆ ทุกคนขณะที่เราสอนพระคำของพระองค์

" แต่จงเคารพยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าในใจของพวกท่าน และจงเตรียมพร้อมเสมอที่จะให้คำตอบแก่ทุกคนที่ถามพวกท่านถึงเหตุผลแห่งความหวังที่มีอยู่ในพวกท่าน ด้วยความอ่อนสุภาพและความยำเกรง" 1 เปโตร 3:15

" แล้วเขาทั้งหลายจะร้องทูลต่อพระองค์ในผู้ซึ่งพวกเขายังไม่เชื่ออย่างไรได้ และเขาทั้งหลายจะเชื่อในพระองค์ผู้ซึ่งพวกเขายังไม่เคยได้ยินอย่างไรได้ และเขาทั้งหลายจะได้ยินโดยปราศจากผู้ประกาศอย่างไรได้" โรม 10:14

พระคำของพระเจ้าบอกเราชัดเจนถึงความจำเป็นที่จะต้องมีความสัมพันธ์ส่วนตัวกับพระเจ้า การจดจำความจริงจากพระวจนะช่วยเราให้สื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพกับนักเรียนได้

พระเจ้าทรงบริสุทธิ์ แต่เราเป็นคนบาป เด็กๆ จำเป็นต้องรู้ว่าพระเจ้าที่รักเขา พระเจ้าผู้ทรงสร้างเขานั้นเป็นพระเจ้าที่ทรงสมบูรณ์แบบ ไร้บาป และชอบธรรม และความบาปหรือการทำผิดทุกอย่างเป็นสิ่งที่ขวางกั้นเราจากการมีสัมพันธ์ส่วนตัวกับพระองค์

"เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นสันติสุขของพวกเรา ผู้ทรงกระทำให้ทั้งสองฝ่ายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันแล้ว และทรงรื้อกำแพงที่กั้นกลางระหว่างพวกเราทั้งสองฝ่ายลง" เอเฟซัส 2:4

"ไม่มีผู้ใดบริสุทธิ์เหมือนอย่างพระเยโฮวาห์ เพราะไม่มีผู้ใดนอกเหนือจาก

พระองค์ ทั้งไม่มีศิลาใดเหมือนอย่างพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย" 1 ซามูเอล 2:2

" ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า 'ไม่มีคนที่ชอบธรรมสักคนเดียว ไม่ ไม่มีเลย'..." โรม 3:10

ความบาปของเราสมควรได้รับการลงโทษ และพระเยซูเป็นผู้รับโทษนั้นแทนเรา เมื่อนักเรียนเข้าใจว่าความผิดบาปจำเป็นต้องได้รับการลงโทษหรือไม่ก็ต้องได้รับอภัยโทษ ชี้ให้นักเรียนเห็นว่าพระเยซู (พระบุตรของพระเจ้า) ผู้ที่บริสุทธิ์ ไม่มีบาป ยอมรับการลงโทษเพราะบาปที่เราทำบนไม้กางเขน นี่ทำให้พระเจ้าสามารถอภัยโทษให้แก่เราได้เพราะพระคริสต์รับโทษแทนเราแล้ว เมื่อพระองค์ฟื้นคืนพระชนม์นั้น เป็นการแสดงถึงฤทธิ์อำนาจเหนือบาปและความตาย ทำให้เราสามารถมีชีวิตนิรันดร์ได้ โดยทางพระเยซูคริต์เจ้า

" ด้วยว่าทุกคนได้กระทำบาป และเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้า" โรม 3:23

"... ขณะที่พวกเรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อพวกเรา" โรม 5:8

" เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลกยิ่งนัก จนพระองค์ได้ประทานพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ เพื่อผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์" ยอห์น 3:16

"...เราเป็นการเป็นขึ้นมาและชีวิต ผู้ที่เชื่อในเรานั้น ถึงแม้ว่าเขาตายไปแล้ว แต่เขาก็จะมีชีวิต" ยอห์น 11:25

การวางใจว่าพระเจ้าทรงอภัยบาปแก่เรานั้นเป็นการเริ่มต้นความสัมพันธ์กับพระองค์ แหละนี่เป็นความสัมพันธ์ที่

นิจนิรันดร์ ดังนั้น นักเรียนต้องเข้าใจถึงความจำเป็นของการรับอภัยบาปจากพระเจ้า เพราะนี่เป็นแผนการที่พระเจ้าทรงวางไว้สำหรับทุกคนที่จะตัดสินใจเอง

"...จงเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า และท่านจะรอดได้ ทั้งครัวเรือนของท่าน..." กิจการ 16:31

เมื่อมีเด็กแสดงความสนใจอยากตัดสินใจรับเชื่อ คุณสามารถพูดคุยกับเขาถึงแผนการความรอดว่าเขาเข้าใจหรือไม่ หรือเขาอาจจะมีคำถามอะไรบ้าง เมื่อเด็กพร้อม ให้คุณหนุนใจเพื่อให้เขาอธิษฐานกับพระเจ้า ให้เขาบอกกับพระเจ้าว่าเขาเข้าใจถึงความรักและความบริสุทธิ์ของพระองค์ เขาควรสารภาพว่าตนเป็นคนบาปและต้องการให้พระเจ้าอภัยบาปแก่เขา และเชื่อว่าพระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อรับโทษบาปแทนเขา และทรงฟื้นคืนพระชนม์อีก

เนื่องจากแผนการความรอดของพระเจ้านั้นไม่ซับซ้อนเพราะไม่เกี่ยวกับการกระทำ จึงอาจจะทำให้เกิดความสงสัยขึ้นได้ในเวลาต่อมา ให้คุณช่วยเด็กเตรียมพร้อมที่จะรับมือกับความสงสัยนี้ โดยการอธิบายถึงความมั่นใจ

ในพระคำของพระเจ้าว่าพระองค์ตรัสแล้วจะไม่เปลี่ยนแปลง ช่วยให้เด็กๆ มั่นใจจากพระคำของพระเจ้า

"...เราจะไม่ละท่านหรือทอดทิ้งท่านเลย" ฮีบรู 13:5

"เราให้ชีวิตนิรันดร์แก่แกะนั้น และแกะนั้นจะไม่พินาศเลย และจะไม่มีผู้ใดแย่งชิงแกะเหล่านั้นไปจากมือเราได้" ยอห์น 10:28

"และเราให้ชีวิตนิรันดร์แก่แกะเหล่านั้น และแกะเหล่านั้นจะไม่พินาศเลย และจะไม่มีผู้ใดถอนแกะเหล่านั้นไปจากมือของเราได้" ยอห์น 14:3

เมื่อเราเห็นว่ามีเด็กตัดสินใจที่จะเชื่อวางใจในพระเจ้าให้อภัยโทษบาปของเขา อย่าลืมว่านั่นเป็นการทำงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ คุณในฐานะครูสอนควรถ่อมใจลงขอบคุณพระเจ้าที่ได้เป็นภาชนะของพระองค์ในการประกาศ ชี้แนะให้กับเด็กคนนั้นๆ มามีสัมพันธ์ส่วนตัวกับพระเจ้าได้ การเข้าใจความจริงข้อนี้เป็นประตูแห่งการเรียนรู้ที่จะรักและรับใช้พระเจ้าอย่างถ่อมใจและสัตย์ซื่อ ทุกอย่างเกิดขึ้น - เพราะพระองค์ทรงรักเราก่อน

"เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงออกไปและสั่งสอนชนทุกชาติ... โดยสอนพวกเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดใดก็ตามที่เราได้สั่งพวกท่านไว้" มัทธิว 28:19-20

คำแนะนำสำหรับครู
ในการเตรียมสอน

<u>อ่านพระคัมภีร์</u>
ขณะที่คุณเตรียมตัวสอนเด็ก จำเป็นต้องอ่านข้อพระคัมภีร์ที่ให้กำกับมากับแต่ละบทเรียน อธิษฐานขอพระเจ้าให้ช่วยคุณจะเข้าใจพระคำของพระองค์เพื่อจะสอนให้กับเด็กๆ ได้ เนื้อหาของบทเรียนจะช่วยให้เล่าเรื่องได้ขณะที่ถือรูปภาพตามลำดับ

<u>วางแผนการนำไปประยุกต์ใช้</u>
ขณะที่คุณศึกษาบทเรียนจากตอนพระคัมภีร์ที่ให้ไว้ในแต่ละเรื่อง ให้คุณคิดถึงความต้องการของนักเรียนในชั้น เด็กบางคนอาจจะยังไม่รับเชื่อ และบางคนก็รับเชื่อแล้วซึ่งกำลังต้องการเติบโตฝ่ายจิตวิญญาณ คุณต้องอธิษฐานขอให้พระเจ้าช่วยนำว่าจะเน้นจุดไหนของเรื่องที่สอนเพื่อให้นักเรียนเอาไปใช้ในชีวิตจริง

ได้ นี่จะช่วยให้พวกเขาเห็นว่าความจริงจากพระวจนะสามารถนำเอามาใช้ได้ และช่วยให้เขาเข้าใจถึงน้ำพระทัยของพระเจ้าที่ตรัสกับเขาอย่างเป็นส่วนตัวหากเขาจะอ่านและศึกษาพระวจนะเอง อย่าลืมในตอนท้ายของทุกบทเรียนพยายามเชิญชวนคนที่ยังไม่รับเชื่อให้ตัดสินใจมาหาพระเจ้า

<u>สอนด้วยใจ</u>
จำเป็นที่คุณต้องรู้จักเรื่องที่จะสอนอย่างดี ทั้งบริบท เนื้อเรื่อง ตัวละคร สถานที่ คุณต้องใช้เวลาอ่านพระธรรมตอนที่จะสอนและอ่านบทเรียนช่วยควบคู่กันไปด้วย พยายามทำความรู้จักกับเรื่องราวนั้นๆ จนสามารถเล่าเรื่องได้จากความจำพอประมาณ ขณะสอนให้ประสานสายตากับเด็กๆ และใช้น้ำเสียง ท่าทางที่เหมาะสมกับสถานการณ์ตามท้องเรื่องจะช่วยจับความสนใจของนักเรียนได้ สิ่งเหล่านี้จะไม่เกิดขึ้นถ้าคุณแค่ยืนอ่านบทเรียนจากเล่มให้เด็กฟังโดยตรง อย่าลืมว่าคุณกำลังสอนความจริงจากพระคำของพระเจ้า ทำให้ดีที่สุด เตรียมตัวให้ดีที่สุด อธิษฐานเผื่อชั้นเรียนของคุณทุกวัน แล้วคุณจะได้รับความชื่นชมยินดีเมื่อเห็นพวกเขาเติบโตขึ้นในพระเจ้า

ทางเลือกที่คุณอาจจะใช้เป็นแนวทางในการเชิญเด็กรับเชื่อ
(ให้คุณศึกษา "การนำนักเรียนสู่พระคริสต์")

"ให้เรากัมศีรษะและหลับตา ถ้าใครอยากเชื่อวางใจให้พระเจ้าทรงอภัยโทษบาปของหนูในตอนนี้ ขอให้คนนั้นยกมือขึ้น"

คุณต้องดูสถานการณ์ว่าจะใช้บทสนทนาแบบไหนกับคนที่ยกมือ
"สำหรับคนที่ยกมือ ครูมีคำถามเฉพาะเกี่ยวกับการรับเชื่อในพระเจ้า"

คุณต้องรอการตอบสนองของนักเรียนก่อนถามคำถามต่อไปทุกครั้ง
"หนูเข้าใจมั้ยว่าพระเจ้ารักหนูมากและต้องการมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับหนู?"
(เอเฟซัส 2:4 "แต่พระเจ้า ผู้ทรงเปี่ยมด้วยพระกรุณา เพราะเหตุความรักอันใหญ่หลวงซึ่งพระองค์ทรงรักเรานั้น")

"หนูยอมรับมั้ยว่าเคยทำความผิดบาปและต้องการขอให้พระเจ้าทรงยกโทษให้?"
(โรม 3:23 "ด้วยว่าทุกคนได้กระทำบาป และเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้า")

"หนูเชื่อมั้ยว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าและทรงตายเพื่อความบาปของหนู?"
(โรม 5:8 "...ขณะที่พวกเรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อพวกเรา")

"หนูยอมรับการอภัยโทษบาปจากพระเจ้ามั้ย?"
(กิจการ 16:31 "...จงเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า และท่านจะรอดได้...")

ถ้าการตอบสนองทั้งหมดของนักเรียนเป็นไปด้วยดี ให้คุณพูดว่า...

"ให้เราเข้าเฝ้าพระเจ้าด้วยคำอธิษฐานและหนูสามารถอธิษฐานบอกกับพระองค์ในสิ่งที่หนูเพิ่มยอมรับกับครูไปเมื่อครู่นี้"
หรือคุณอาจจะนำนักเรียนอธิษฐานรับเชื่อหากเด็กต้องการ ให้เขาพูดตามคุณด้วยความสำรวม อาจจะต้องทำกับเด็กอย่างเป็นส่วนตัว
"ข้าแต่พระเจ้า ขอบคุณพระองค์ที่ทรงยกโทษความบาปของหนู ทรงตายบนไม้กางเขนเพื่อหนูจะไปสวรรค์ได้ วันนี้หนูยอมรับเชื่อหนูเป็นคนบาป ทำดีไปสวรรค์ไม่ได้ มีแต่พระเยซูคริสต์ที่มอบชีวิตนิรันดร์ให้หนูได้ หนูเชื่อว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเจ้า ตายเพื่อล้างความบาปของหนูที่ไม้กางเขน แล้วพระองค์ทรงฟื้นคืนชีวิตชนะความตายเพื่อหนู ขอบคุณพระเจ้ามากที่รักและยอมรับหนูเป็นบุตรของพระองค์ อธิษฐานด้วยความเชื่อในพระนามของพระเยซูคริสต์ อาเมน"

คุณต้องระวังว่าเด็กเข้าใจและเต็มใจพูดตามคุณด้วยความสัตย์จริง บอกกับเด็กว่าคุณยังรักเขาไม่เปลี่ยนแปลงหากเขายังไม่แน่ใจในการรับเชื่อ เมื่อมีโอกาสภายหน้าคุณสามารถคุยกับเขาอีกได้

คำแนะนำสำหรับครู

ก่อนนำเสนอบทเรียนให้กับนักเรียนให้อ่านบทเรียน 3-4 เที่ยวจนกระทั่งคุณจับประเด็นสำคัญได้ดีพอที่จะจำเรื่องได้ แล้วฝึกเล่าเรื่องออกเสียงดังหลายๆ ครั้ง ถือรูปภาพตามลำดับเหตุการณ์ขณะเล่าเรื่องด้วยความรู้สึกที่มีชีวิตชีวาให้เหมาะสมตามกลุ่มอายุของเด็ก

5 บทเรียน

1 ผู้หว่านเมล็ดพืช
2 ชาวสะมาเรียผู้ใจดี
3 แกะที่หลงหาย / เหรียญเงินที่หายไป
4 บุตรน้อยหลงหาย
5 ลูกหนี้สองคน/ฟาริสีและคนเก็บภาษี

รูป CF 1.1: พระเยซูทรงเล่าเรื่องคำอุปมา

มีฝูงชนมากมายอยู่บนชายฝั่งทะเลสาปกาลิลีเพื่อรอฟังคำสอนของพระเยซูคริสต์ พระองค์กำลังใช้เรื่องอุปมาเพื่อเปรียบเทียบสอนพวกเขาถึงความหมายในฝ่ายจิตวิญญาณ พระเยซูทรงใช้เรื่องอุปมาสอนบ่อยครั้งเมื่อทรงสอนแก่ผู้คนทั้งหลาย มีความจริงฝ่ายจิตวิญญาณซ่อนอยู่ในเรื่องเล่าอุปมาที่ทรงตรัสแก่ผู้ฟังในทุกครั้ง คนใดที่มีจริงใจรับฟังและเชื่อในสิ่งที่พระองค์สอนจะเข้าใจความหมายที่ซ่อนอยู่แต่สำหรับผู้ที่ไม่เชื่อก็ไม่อาจเข้าใจหรือยอมรับได้

CF 1-1

รูป CF 1.2: เรื่องอุปมา "ผู้หว่านเมล็ดพืช" - *เนื้อเรื่องอุปมา*

วันหนึ่ง พระเยซูทรงตรัสถึงคำอุปมาเกี่ยวกับผู้หว่านเมล็ดพืชคนหนึ่งว่า... ในสมัยนั้น ชาวไร่จะเดินหว่านเมล็ดพันธุ์ไปทั่วในที่ดินของตน หว่านโดยใช้มือเปล่า ขณะที่เขาหว่านเมล็ดไปก็จะมีเมล็ดบางส่วนที่ตกไปอยู่ตามข้างทางเดินบ้าง ซึ่งดินบริเวณนั้นมีคนเดินผ่านไปมาเสมอจึงทำให้พื้นดินแข็งไป ทำให้เมล็ดไม่สามารถฝังตัวเจริญเติบโตได้ เมล็ดพืชก็จะค้างตกอยู่บนหน้าดิน ทำให้นกสามารถเห็นได้และบินโฉบลงมาเก็บกินไปหมด

ในขณะเดียวกันก็มีเมล็ดพืชบางส่วนตกลงบนพื้นหินที่มีเนื้อดินแต่น้อยปกคลุมอยู่ข้างบน เมล็ดก็สามารถงอกขึ้นได้อย่างรวดเร็ว แต่เพราะข้างล่างเป็นหินรากอ่อนไม่สามารถเติบโตได้ ซ้ำเมื่อโดนแสงแดดก็ยิ่งทำให้ดินบริเวณนั้นร้อนมากเพราะมีหินข้างล่าง ทำให้พืชนั้นเหี่ยวและเฉาตายไป

เมล็ดบางส่วนก็ตกในพื้นดินที่มีหนามถึงแม้เมล็ดจะงอกงาม มีรากไชเข้าไปในดินได้ แต่ต้นกล้าก็ถูกพวกหนามรัดปกคลุมทำให้พืชไม่สามารถเติบโตและเกิดผลได้

ประเภทสุดท้ายคือเมล็ดพืชตกไปในดินดี พืชก็งอกเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว รากก็หยั่งลึกไปในดิน ไม่มีหนามมารัดต้นพืช พืชนั้นก็แข็งแรงเติบโตเกิดผลมากมาย – "บางต้นก็มีผลร้อยเท่า บางต้นก็หกสิบเท่า บ้างก็สามสิบเท่า"

เมื่อพระเยซูเล่าเรื่องอุปมาจบพระองค์ก็ตรัสว่า "ใครมีหู จงฟังเถิด" ประชาชนบางคนคิดว่า "เรื่องนี้น่าสนใจมาก!" แต่บางคนก็ไม่ได้คิดพิจารณาอะไรเลย พระเยซูทรงทราบว่าบางคนได้ยินแล้วไม่เข้าใจความหมายของคำอุปมานี้ พระองค์เปรียบพวกเขาเหล่าเป็นคนประเภท "ไม่มีหูเพื่อการได้ยิน"

เด็กๆ มีหูเพื่อการได้ยินรึเปล่า? การมีหูเพื่อการได้ยินหมายถึงคนที่ฟังแล้วเข้าใจถึงความหมายที่ซ่อนอยู่ เข้าใจถึงความหมายฝ่ายจิตวิญญาณจากเรื่องคำอุปมานี้ ในเวลาต่อมาพระเยซูทรงอธิบายความหมายฝ่ายจิตวิญญาณนี้ให้แก่เหล่าสาวกฟัง

CF 1-2 A

ความหมายฝ่ายจิตวิญญาณ

คำอุปมาเรื่องผู้หว่างเมล็ดพืชนี้ปรากฏอยู่ในหนังสือพระกิตติคุณสามเล่ม และเป็นเรื่องอุปมาของพระเยซูที่มีคนรู้จักกันมากที่สุด เรื่องนี้อธิบายถึงคนประเภทต่างๆ ที่ตอบสนองต่อพระคำของพระเจ้า โดยเฉพาะในเรื่องของความรอด พระคัมภีร์แตกต่างจากหนังสืออื่นทั่วไป เพราะพระคัมภีร์เป็นสารที่พระเจ้าทรงตรัสแก่เรา – เปรียบเหมือนกับ "เมล็ดพืช" เพราะมีชีวิตอยู่ในนั้น

เมล็ดพันธุ์ดอกไม้ในตอนแรกมันดูไม่เหมือนดอกไม้เลย แต่ผ่านไปสองสามสัปดาห์หรืออาจจะเป็นเดือน เมล็ดเหล่านั้นจะผลิตใบอ่อนสีเขียวออกมา และอีกไม่นานก็จะมีดอกสวยงามภายหลัง พระคำของพระเจ้าก็เหมือนกัน จริงๆ แล้วเป็นมากกว่านั้นเสียอีก เปโตรบอกเราว่า เราได้รับการบังเกิดใหม่ - ได้รับการอภัยบาป และมีชีวิตนิรันดร์ด้วยพระคำของพระเจ้า (1 ปต. 1:23) พระเจ้าทรงใช้เมล็ดพืชของพระองค์ – คือพระคำของพระองค์ – เมื่อเรากลายมาเป็นส่วนหนึ่งในครอบครัวของพระองค์ผ่านทางพระคำของพระองค์ และด้วยพระคำเราก็เติบโตเป็นคริสเตียนที่เข้มแข็ง ดังนั้นพระคำของพระเจ้าจึงมีความสำคัญยิ่งต่อเรา

ในเรื่องคำอุปมาเรื่องผู้หว่านเมล็ดพืชนั้น ผู้หว่านหมายคนที่บอกถึงพระคำของพระเจ้าแก่คนอื่น เมล็ดพืชตกไปบนดินสี่ประเภท ความแตกต่างของดินแต่ละประเภทนั้นเปรียบเทียบกับจิตใจแบบต่างๆ ของมนุษย์ที่ได้ยินได้ฟังพระคำของพระเจ้า

CF 1-2 B

รูป CF 1.3: ดินสี่ประเภท

1. ดินประเภทนี้ก็แข็งกระด้างเพราะถูกคนเดินเหยียบไปมาเป็นเวลานานจนมันกลายเป็นดินแข็ง พระเยซูทรงเรียกดินประเภทนี้ว่า "ดินข้างทาง" เมล็ดพืชตกลงไปบนดินแข็งข้างทาง พืชไม่สามารถเกิดรากและโตได้ ดังนั้นเมล็ดพืชก็ถูกทิ้งไว้บนดินจนนกบินผ่านมาและโฉบเอาไปกินเสีย
2. ดินประเภทที่สองคือดินตื้น ซึ่งมันดูดีเพียงด้านบน แต่มีหินอยู่ข้างล่าง ทำให้รากไม่สามารถไชลึกลงไปได้ แต่กระนั้นเมล็ดก็แตกใบยอดอ่อนได้อย่างรวดเร็วในดินประเภทนี้ แต่เนื่องจากรากไม่ดีจึงเหี่ยวเฉาและตายไปในที่สุด
3. ดินประเภทที่สามคือดินมีหนาม เมล็ดพืชตกลงไปแต่ไม่สามารถเจริญเติบโตได้เต็มที่เพราะมีต้นหนามมาปกคลุมและรัดต้นพืชไว้ ซ้ำต้นหนามเหล่านั้นยังคอยแย่งน้ำและแร่ธาตุอาหารจากดินไปอีก ทำให้ต้นอ่อนไม่สามารถเติบโตและเกิดผลได้
4. ดินประเภทที่สี่เป็นดินดี เมล็ดพืชที่ตกลงไปก็งอกง่าย รากก็หยั่งลึกในดินได้ ไม่มีต้นหนามหรือวัชพืชมาแย่งน้ำและอาหารไป ทำให้ต้นพืชเติบโตแข็งแรงและเกิดผลมาก

CF 1-3

รูป CF 1.4: ความหมายของดินแต่ละประเภท

สาวกของพระเยซูขอให้พระองค์อธิบายความหมายฝ่ายจิตวิญญาณของเรื่องนี้ให้พวกเขาฟัง พระองค์ทรงอธิบายว่าเมล็ดพืชนั้นก็คือพระคำของพระเจ้า และดินแต่ละประเภทก็คือจิตใจแต่ละแบบของมนุษย์เมื่อเขารับฟังพระวจนะของพระเจ้า

1. ดินแข็งข้างทางหมายถึงจิตใจที่แข็งกระด้าง ไม่สนใจในเรื่องของพระเจ้าเลยแม้แต่น้อย คนที่ได้ยินเรื่องของพระเจ้าแต่ไม่ยอมรับ – ไม่เชื่อว่าพระคริสต์ทรงตายเพื่อไถ่เขาให้รอดจากบาป จิตใจของคนๆ นั้นไม่พร้อมที่จะเชื่อในสิ่งที่พระเจ้าตรัส คนเหล่านั้นจะฟังแล้วก็จากไปโดยไม่ใส่ใจในพระคำเลย ไม่นานนกก็มาเอาเมล็ดพืชไปกินเสีย ความหมายของนกในตอนนี้หมายถึงซาตาน มันจะเอาพระคำของพระเจ้าออกไปจากจิตใจของคนๆ นั้น ก่อนที่เขาจะฉุกคิดพิจารณาถึงความจริงจากพระวจนะที่ได้ฟังไป

CF 1-4 A

CF 1-4 B

2.ดินตื้นเปรียบเหมือนจิตใจของคนที่ยินดีเมื่อได้ฟังพระคำของพระเจ้า เขารู้ว่าเป็นข่าวดีที่พวกเขาต้องการ แต่ถึงกระนั้นพระคำก็ไม่สามารถหยั่งรากลึกในจิตใจของคนๆ นั้นได้ เพราะเป็นดินตื้น คนเหล่านี้จะยอมรับพระคำพระเจ้าว่าเป็นความจริงและปฏิบัติตัวเหมือนเป็นคริสเตียนชั่วระยะเวลาหนึ่ง แต่เมื่อใดที่มีคนล้อเลียน เขาก็จะอายแล้วเลิกติดตามพระเจ้า หรือเมื่อเขาเจอกับปัญหา ความยากลำบากในการเชื่อฟังพระเจ้า เขาก็จะไม่ต่อสู้มีแต่จะยอมแพ้ไป เพราะพระคำของพระเจ้าไม่หยั่งลึกลงในจิตใจ เหมือนกับเมล็ดพืชที่หยั่งรากลงในหินแข็งที่อยู่ข้างล่างหน้าดินตื้นไม่ได้

CF 1-4 B

CF 1-4 C

3. ดินที่มีหนามปกคลุมหมายถึงคนที่ฟังพระคำของพระเจ้าแต่มีความวิตกกังวลหรือคิดถึงแต่เรื่องเรื่องของฝ่ายโลก จนไม่มีที่ให้พระเจ้าในจิตใจของตน คนประเภทนี้เป็นคนที่ตามกระแสนิยมของโลก พวกเขายอมให้ความต้องการฝ่ายเนื้อหนัง ความต้องการในสิ่งของต่างๆ มารบกวน โอบรัดจิตใจจนทำให้พระคำของพระเจ้าไม่อาจเกิดผลเติบโตได้ บางครั้งหนามเหล่านั้นก็เป็นความกังวลหรือความปรารถนาต่างๆ เช่นการมีชื่อเสียง, อยากให้คนอื่นยอมรับ, เงินทอง, หน้าที่การงาน เขาจะยอมให้สิ่งเหล่านี้เข้ามามีอิทธิพลในใจมากการตามพระเจ้า เขาจะไม่อ่านพระคัมภีร์ ไม่อธิษฐาน ไม่ไปคริสตจักร เขามัวแต่วุ่นวายใช้เวลากับเกม กีฬา และธุระต่างๆ เป็นต้น

CF 1-4 C

CF 1-4 D

4. ดินดีหมายถึงจิตใจของคนที่เชื่อฟังต่อพระคำ พวกเขาไม่เพียงแต่ฟังเท่านั้น ยังนำไปปฏิบัติในชีวิตอีกด้วย คนเหล่านี้มีจิตใจที่ปรารถนาให้พระเจ้าสอนเขา ช่วยเขา และใช้เขา พวกเขาจะเกิดผลของจิตใจที่ดีงามตามพระทัยของพระเจ้า พวกเขาบอกคนอื่นเรื่องความรอด ความรัก การอภัยบาปของพระคริสต์แก่คนอื่นๆ คนเหล่านี้ถวายเกียรติแด่พระเจ้าและนำพระพรไปยังผู้อื่น ชีวิตของพวกเขาเกิดผลมากมาย ใน อฟ. 2:10 *"เพราะว่าพวกเราเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ ที่ถูกสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์ ให้เข้าสู่บรรดาการงานที่ดี ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าเพื่อที่พวกเราจะดำเนินในการเหล่านั้น"* พระเจ้าทรงคาดหวังให้ชีวิตเราเกิดผลเมื่อเราได้รับความรอดแล้ว

CF 1-4 D

การนำไปใช้

เราจำเป็นต้องถามตัวเองว่าจิตใจของเราเป็นเหมือนดินประเภทใด เป็นดินแข็งข้างทางที่ไม่สนใจเรื่องของพระเจ้า ซึ่งจะทำให้เราพลาดที่จะมีชีวิตนิรันดร์หากว่าเราไม่ยอมเปลี่ยนแปลงจิตใจหันเข้าหาพระเจ้า และรับของขวัญแห่งความรอดซึ่งคือการอภัยบาปที่พระองค์เสนอให้แก่เรา

เราคุ้นเคยกับข้อพระคัมภีร์ในยอห์น 3:16 *"เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลกยิ่งนัก จนพระองค์ได้ประทานพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ เพื่อผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์"* เราอาจจะไม่คุ้นกับยอห์น 3:18 *"ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็ไม่ต้องถูกปรับโทษ แต่ผู้ที่ไม่เชื่อก็ถูกปรับโทษอยู่แล้ว เพราะเขามิได้เชื่อในพระนามแห่งพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า"*

คำว่าปรับโทษในข้อนี้หมายถึงการถูกแยกจากพระเจ้าอย่างนิรันดร์กาล คนที่ไม่เชื่อว่าพระเยซูทรงตายเพื่อความบาปของเขาจะไม่สามารถไปสวรรค์ได้เลยเมื่อเขาตายไป หนูมีจิตใจที่เป็นดินแข็งหรือไม่? หรือจิตใจของเราเป็นแบบดินตื้นที่จะตามพระเจ้าเฉพาะตอนไม่มีปัญหา เชื่อฟังพระเจ้าเฉพาะเมื่อสะดวก ตามเพราะคนอื่นตามเท่านั้น แต่เมื่อมีความยากและปัญหาเข้ามาเราก็ห่างออกจากพระเจ้าหรือไม่?

ในมัทธิว 16:24 *"แล้วพระเยซูจึงตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ว่า "ถ้าผู้ใดปรารถนาจะตามเรามา ให้ผู้นั้นปฏิเสธตัวเอง และรับแบกกางเขนของตน และตามเรามา"* การตามพระเยซูต้องมีความเสียสละ บางคราวเราต้องละทิ้งความต้องการส่วนตัวเพราะมันไม่ใช่น้ำพระทัยของพระเจ้า เราต้องเต็มใจติดตามพระองค์ไม่ว่าจะง่ายหรือยากสักเท่าใดก็ตาม

หรือจิตใจของเราเป็นแบบดินที่มีหนามรึเปล่า? เป็นจิตใจที่เต็มไปด้วยสิ่งของต่างๆ ในโลกนี้ ไม่มีเวลาให้พระเจ้า ไม่ทำในสิ่งที่ถวายเกียรติต่อพระเจ้า

ใน 1 ยอห์น 2:15-17 พระเจ้าบอกให้เรามีจิตใจที่สุภาพอ่อนโยน *" อย่ารักโลกหรือบรรดาสิ่งของที่อยู่ในโลก ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดรักโลก ความรักของพระบิดาก็ไม่ได้อยู่ในผู้นั้น เพราะว่าสิ่งสารพัดซึ่งมีอยู่ในโลก คือราคะตัณหาของเนื้อหนัง และราคะตัณหาของตา และความเย่อหยิ่งแห่งชีวิต ไม่ได้เป็นของพระบิดา แต่เป็นของโลก และโลกกำลังผ่านพ้นไป พร้อมกับราคะตัณหาของโลกนั้น แต่ผู้ที่กระทำตามพระประสงค์ของพระเจ้าก็ดำรงอยู่เป็นนิตย์"* จงอธิษฐานขอพระเจ้าให้เอาความปรารถนาต่อสิ่งของในโลกออกจากจิตใจของเราและเติมความรักของพระองค์เข้าไปแทน

แต่จิตใจของเราอาจจะเป็นดินดีพร้อมที่จะฟังและเชื่อฟังโดยการให้พระเจ้าเป็นที่หนึ่งในชีวิต ไม่ว่าชีวิตจะยากหรือง่ายก็ตาม

ยอห์น 15:5 บอกว่า *" เราเป็นเถาองุ่น ท่านทั้งหลายเป็นบรรดากิ่ง ผู้ที่เข้าสนิทอยู่ในเรา และเราเข้าสนิทอยู่ในเขา ผู้นั้นเองก็เกิดผลมาก เพราะโดยปราศจากเราแล้ว ท่านทั้งหลายทำสิ่งใดไม่ได้เลย"* เมื่อเราขอพระเยซูให้อภัยบาปแก่เราแล้ว เราจะมีพระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตอยู่ภายใน พระองค์ทรงคอยช่วยเราให้เชื่อฟังพระคำของพระเจ้าและทำสิ่งที่ถวายเกียรติแต่พระองค์อย่างสม่ำเสมอได้

ไม่ว่าจิตใจของเด็กๆ จะเป็นแบบไหนก็สามารถกลับมาเป็นดินดีได้! เพียงแต่ขอให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ช่วยขอให้พระเจ้าประทานจิตใจที่เชื่อฟังในพระวจนะของพระองค์ พระคัมภีร์บอกว่า *"จงรักษาใจของเจ้าไว้ด้วยความระมัดระวังทั้งสิ้น เพราะว่าสิ่งต่าง ๆ แห่งชีวิตล้วนผุดออกมาจากใจ"* (สุภาษิต 4:23) หนูมีจิตใจแบบไหน? ให้เราอธิษฐานขอพระเจ้าเปิดใจให้เรารู้จักจิตใจของตนเอง

CF 1-4 E

บทเรียนที่ 2 "ชาวสะมาเรียผู้ใจดี"
ลูกา 10:25-37

รูป CF 1.1: คำถามสำคัญ

วันหนึ่งนักกฎหมายธรรมบัญญัติของพวกยิวถามพระเยซูในสิ่งที่สำคัญมาก!! "ข้าพเจ้าต้องทำอย่างไรจึงจะได้รับชีวิตนิรันดร์?" นี่อาจจะเป็นคำถามที่สำคัญที่สุดก็ว่าได้ เพราะว่าคำตอบนั้นจะเป็นหนทางเพื่อช่วยให้คนๆ หนึ่งได้รับการอภัยบาปและรับชีวิตนิรันดร์ได้

พระเยซูไม่ได้ตอบคำถามนี้ตรงๆ แต่พระองค์ทรงถามเขากลับไปว่า "ในพระราชบัญญัติเขียนไว้ว่าอย่างไร?" เขาทูลตอบว่า "จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าด้วยสุดจิตสุดใจของเจ้า ด้วยสุดกำลัง และสิ้นสุดความคิดของเจ้า และจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง"

พระเยซูทรงตอบว่า "ท่านตอบถูกแล้ว จงทำอย่างนั้นแล้วท่านจะได้ชีวิตนิรันดร์" แน่น่อนว่าคนที่ถามนั้นเขาไม่ได้รักพระเจ้าอย่างสิ้นสุดจิตใจ สุดกำลัง สุดความคิด และเขาก็ไม่ได้รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเองเพราะไม่มีใครทำแบบนั้นได้ มนุษย์ทุกคนทำบาปและห่างไกลจากมาตรฐานของพระเจ้ายิ่งนัก

นักกฎหมายคนนั้นรู้สึกไม่ค่อยสบอารมณ์กับคำตอบของพระองค์ เขารู้ดีว่าตัวเองไม่ได้รักษาพระบัญญัติของพระเจ้าได้ทั้งหมด เขาจึงถามกลับไปว่า "ใครคือเพื่อนบ้านของข้าพระองค์?"

พระเยซูทรงตอบคำถามนี้ด้วยการเล่าเรื่องอุปมา จำไว้ว่าอุปมาคือเรื่องเล่าที่มีความหมายฝ่ายจิตวิญญาณซ่อนอยู่ ขณะที่เราฟังเรื่องอุปมานี้ให้เราพิจารณาว่าสามารถเข้าใจความหมายฝ่ายจิตวิญญาณนี้ได้หรือไม่?

CF 2-1

รูป CF 2.1: นักเดินทาง

พระเยซูทรงเล่าว่า : วันหนึ่งมีชายชาวยิวคนหนึ่งเดินทางจากกรุงเยรูซาเล็มไปยังเมืองเยรีโค เส้นทางนี้มีโจรชุกชุม พวกโจรจะคอยซุ่มเพื่อดักปล้นนักเดินทางบ่อยๆ ดังนั้นทางเส้นนี้จึงอันตรายต่อคนที่เดินทางมาก

รูป CF 2.2: ถูกโจรปล้น

ขณะที่เขากำลังเร่งเดินทางไปเมืองเยรีโค พวกกลุ่มโจรก็กระโจนออกมาจากที่ซ่อนและล้อมชายคนนั้นไว้ พวกมันขู่เอาเงินและของมีค่าทั้งหมดไป เมื่อได้แล้วก็รุมซ้อมเขาอย่างทารุณโหดร้ายปานตาย เสร็จแล้วพวกมันก็ทิ้งเขาไว้ข้างทาง ชายบาดเจ็บนอนจมกองเลือดอย่างทรมาน เขาสิ้นหวัง ได้แต่รอคอยว่าจะมีคนผ่านมาช่วยเหลือตน

CF 2-2

รูป CF 2.3: ใครจะช่วย?

ชายผู้เคราะห์ร้ายได้ยินเสียงฝีเท้าของคนกำลังเดินใกล้เข้ามา เขากลัวว่าจะเป็นพวกโจรกลับมาอีกครั้ง แต่ไม่ใช่! มันเป็นชายคนหนึ่ง ความหวังเริ่มมีในใจของเขาว่าชายคนนี้จะช่วยพาเขาไปหาหมอและที่พักได้ เขาต้องการความช่วยเหลือจริงๆ!

เสียงฝีเท้าใกล้เข้ามา มันเป็นฝีเท้าของปุโรหิตชาวยิวคนหนึ่ง ปุโรหิตเป็นผู้รับใช้พิเศษที่พระเจ้าเลือก พวกเขารับใช้ในพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม แต่ถึงแม้ว่าปุโรหิตเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าและควรมีความเมตตาต่อเพื่อนชาวยิวด้วยกันก็ตาม เขากลับไม่สนใจ แกล้งมองไม่เห็นชายบาดเจ็บที่ใกล้ตายนั้น เขาเดินข้ามไปอีกฝากหนึ่งของถนน ไม่ได้หยุดช่วยเหลือชายบาดเจ็บเลย อาจจะเป็นเพราะว่าปุโรหิตนั้นรีบไปเข้าเวรทำงานที่พระวิหารหรือมีธุระอื่นก็เป็นได้ ไม่ว่าเหตุผลจะเป็นอะไรมันก็สำคัญกว่าการที่เขาจะเสียสละเวลาช่วยเหลือชายบาดเจ็บที่ถนน

เมื่อชายบาดเจ็บได้ยินฝีเท้าค่อยๆ เดินจากไป เขารู้สึกหวาดกลัวและท้อใจมากกว่าเดิม เขาไม่อยากจะเชื่อว่าปุโรหิตที่เป็นชาวยิวเหมือนกับตนจะทิ้งจากไป ปล่อยเขาให้นอนรอความตาย

จากนั้นไม่นานเขาก็เริ่มมีความหวังอีกครั้ง เพราะมีเสียงคนกำลังเดินมาอีก เขาเพียงแต่หวังว่าคราวนี้คนๆ นี้จะมีความเมตตาให้ความช่วยเหลือเขา เสียงฝีเท้ามาหยุดที่ชายบาดเจ็บนอนอยู่ ชายคนนี้เป็นคนยิวเผ่าเลวีหรือเป็นผู้ช่วยงานของปุโรหิตในพระวิหารนั่นเอง เขาหยุดก้มดูนักเดินทางสักครู่ก็ก้าวข้ามไปอีกฝั่งหนึ่งของถนน แล้วออกเดินต่อไปตามทาง ชายเลวีอาจจะรู้สึกสงสารแต่เขาไม่อยากวุ่นวายเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ให้เป็นภาระ หรือเขาอาจจะกำลังรีบไปทำธุระส่วนตัว หรืออาจจะกำลังไปทำงานสำคัญที่พระวิหาร หรืออาจจะรีบกลับบ้านให้ทันก่อนค่ำ เราไม่อาจรู้ได้ เรารู้แต่ว่าชายเลวีคนนี้ไม่ได้หยุดแสดงความเมตตาให้ความช่วยเหลือแต่คนที่บาดเจ็บปานตาย

นักเดินทางหมดกำลังใจ หมดหวัง หมดแรง เขาต้องตายอยู่ข้างทางอย่างน่าอนาถเช่นนี้หรือ แต่ขณะนั้นเอง! เขาได้ยินเสียงบางอย่างกำลังใกล้เข้ามา มีคนกำลังขี่ลามาทางนี้ เขาขอบคุณพระเจ้าที่ชายคนนั้นหยุดลาแล้วหันมาดูเขา โอ้... ขอให้คราวนี้เขาได้รับความช่วยเหลือด้วยเถิด ขอชายคนนี้อย่าเป็นเหมือนปุโรหิตหรือคนเลวีที่เดินเลี่ยงไปเลย

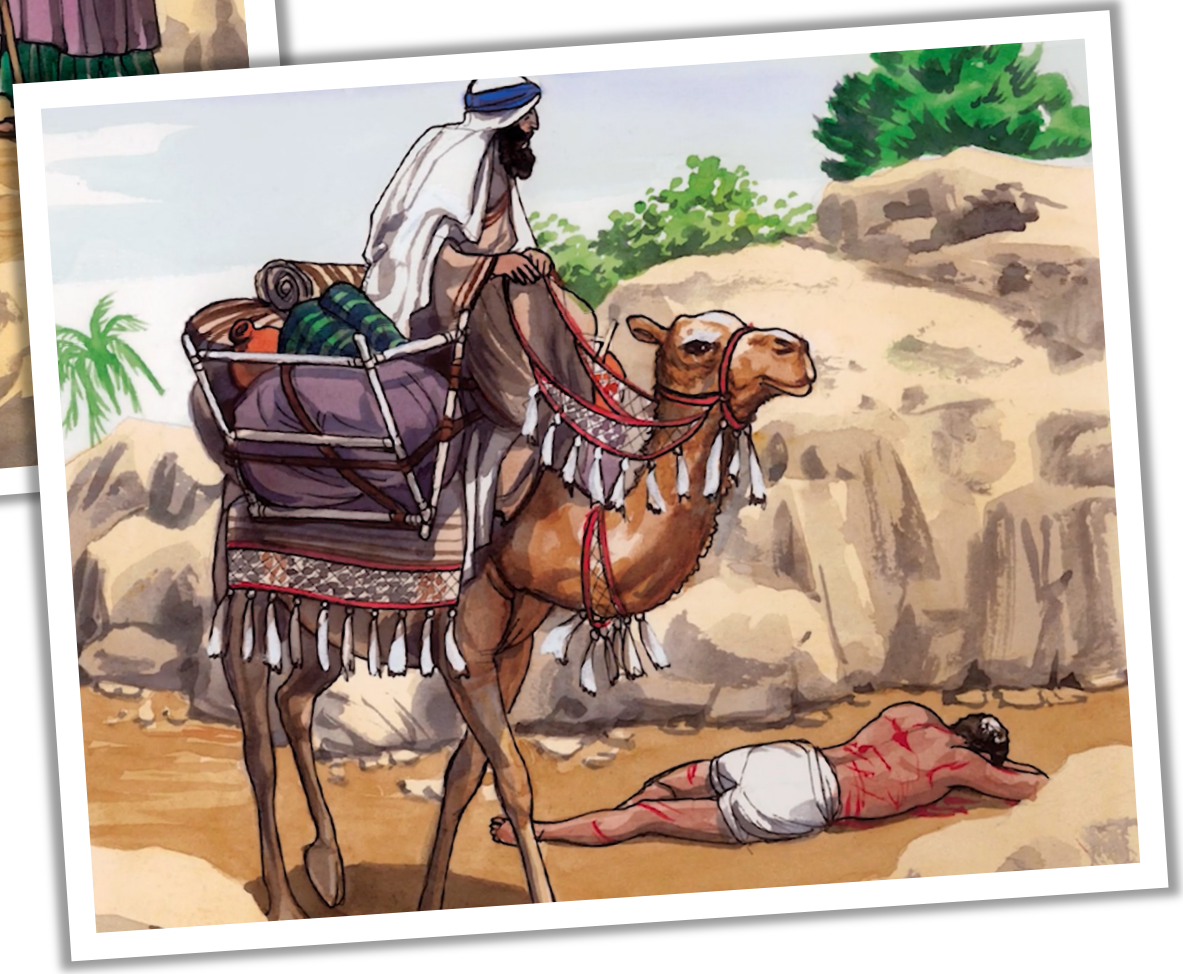

รูป CF 2.4: ความช่วยเหลือ!

เมื่อชายบาดเจ็บเหลือบมองไปที่คนแปลกหน้าจากการแต่งกายเขาก็รู้ว่าเป็นชาวสะมาเรีย ชายสะมาเรียคุกเข่าลงข้างๆ เขา ตัวนักเดินทางและเพื่อนชาวยิวนั้นเกลียดพวกสะมาเรียมาก เขาคิดว่าพวกนี้เป็นคนชั้นต่ำ เป็นลูกหลานของพวกยิวที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้าไปแต่งงานกับคนต่างชาติ ชาวยิวมองว่าชาวสะมาเรียเป็นพวกลูกครึ่งสกปรก ชายบาดเจ็บไม่อยากจะเชื่อว่าคนสะมาเรียนี้จะมีใจเมตตาและหยุดช่วยเหลือตน! คนสะมาเรียนั้นเริ่มทำสะอาดบาดแผล ใส่ยาสมานแผลและพันแผลให้เขาอย่างเบามือ เลือดเริ่มหยุดไหลความรู้สึกเจ็บปวดเริ่มบรรเทาลง

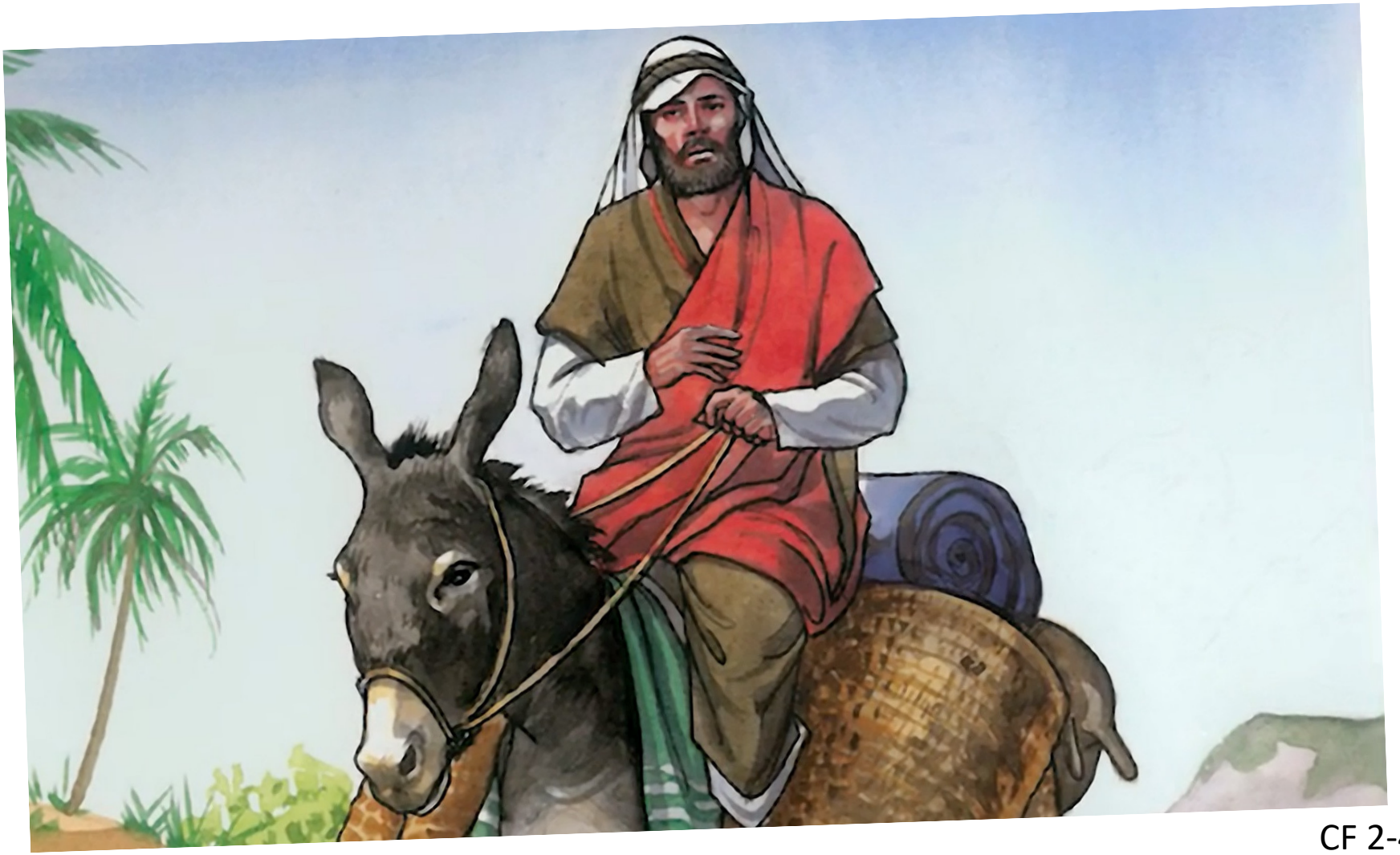

CF 2-4

รูป CF 2.5: ชายสะมาเรียผู้ใจดี

หลังจากทำสะอาดแผลให้แล้ว เขาก็ค่อยๆ พยุงร่างของคนเจ็บขึ้นบนหลังลา เขาเริ่มเดินจูงลาอย่างช้าๆ เพื่อไม่ให้กระเทือนถึงคนเจ็บมากเกินไป จนไปถึงโรงแรมแห่งหนึ่ง คืนนั้นชายสะมาเรียดูแลคนเจ็บอย่างใกล้ชิด พอรุ่งเช้าเขาก็บอกมอบเงินจำนวนหนึ่งแก่เจ้าของโรงแรมพร้อมกับบอกว่า "โปรดใช้เงินนี้สำหรับดูแลชายบาดเจ็บ และถ้าต้องใช้มากกว่านี้เมื่อข้าพเจ้าเดินทางกลับมาข้าพเจ้าจะใช้คืนให้"

CF 2-5

รูป CF 2.6: ความหมายของเรื่องอุปมา

หลังจากพระเยซูเล่าเรื่องจบก็ทรงถามนักกฎหมายนั้นว่า "ในจำนวนชายสามคนนี้ ท่านคิดว่าใครเป็นเพื่อนบ้านของคนที่ถูกปล้น?"

นักกฎหมายอาจจะรู้สึกว่ายากที่จะตอบว่าเป็นชายสะมาเรียเพราะเขามีอคติและเกลียดชังดูถูกคนสะมาเรีย เขาจึงตอบว่า "ชายที่แสดงความเมตตาคือเพื่อนบ้าน" พระเยซูจึงตรัสว่า "จงไปและทำอย่างเดียวกัน"

อุปมาเรื่องนี้ทำให้นักกฎหมายรู้ว่าปุโรหิตชาวยิวและชายเผ่าเลวีต่างไม่ได้เชื่อฟังพระบัญญัติของพระเจ้าคือที่ให้รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง แม้แต่ตัวเขาเองที่เป็นนักธรรมบัญญัติก็เป็นคนบาปเช่นกัน เพราะเขาก็ไม่ได้เชื่อฟังพระเจ้า ก่อนหน้านี้นักธรรมบัญญัติอาจจะคิดว่าตัวเองเป็นคนดี ชอบธรรม ไม่เหมือนพวกชาวสะมาเรีย แต่ตอนนี้เขาไม่อาจปฏิเสธได้ว่าตัวเองก็เป็นคนบาปเช่นกัน

พระคัมภีร์สอนเราว่าทุกคนเป็นคนบาปและไม่มีทางเทียบกับมาตรฐานของพระเจ้าที่ทรงตั้งไว้ได้ *"เหตุว่าทุกคนได้ทำบาป และขาดจากสง่าราศีของพระเจ้า"* (โรม 3:23) เราทุกคนต้องการพระผู้ช่วยให้รอด เราทุกคนเกิดมาในความบาป มีความเห็นแก่ตัว ไม่มีความรักให้แก่พระเจ้าหรือมนุษย์อย่างแท้จริง มีเพียงคนที่ยอมรับและตระหนักว่าตนเป็นคนบาปและขอพระคริสต์ให้ยกโทษ ยอมรับการตายที่ไม้กางเขนของพระองค์เพื่อล้างบาปของตนเท่านั้นคนๆ นั้นจึงจะรอดและรับชีวิตนิรันดร์ได้ นักธรรมบัญญัติไม่สามารถรับชีวิตนิรันดร์ได้จนกว่าเขาเองจะเห็นว่าตนเป็นคนบาปและรับให้พระคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอด

จากเรื่องอุปมานี้ พระเยซูกำลังชี้ให้เราเห็นว่าเพื่อนบ้านของเราคือทุกคน ไม่ว่าเราจะชอบหรือเกลียดก็ตามที ไม่ว่ารวย/จน เด็ก/ผู้ใหญ่ คนใช้/เจ้านาย พระเยซูสอนให้เราใส่ใจทุกคนที่ต้องการความช่วยเหลือ แม้แต่ศัตรูก็เช่นกัน – เพราะนี้คือสิ่งที่ชายสะมาเรียทำต่อนักเดินทางชาวยิว พระเจ้าต้องการให้ลูกๆ ของพระองค์มีความเมตตาและช่วยเหลือคนอื่น ในฐานะคริสเตียนซึ่งเป็นลูกของพระเจ้า เราต้องมีความรักให้เหมือนกับที่พระบิดาของเรามี

เด็กๆ เป็นเหมือนชายสะมาเรียมั้ย? หนูมีจิตใจที่อ่อนโยน มีความรักความเมตตามั้ย? เมื่อช่วยเหลือคนอื่นเรากำลังแสดงความรักของพระเจ้า พระเยซูทรงเห็นทุกการกระทำของเรา ขอให้เราอธิษฐานและขอให้พระองค์ทรงให้เราเป็นเพื่อนบ้านที่ดี

CF 2-6

บทเรียนที่ 3 “แกะที่หลงหาย และ เหรียญเงินที่หายไป”
ลูกา 15:1-10

ตอนที่ 1 : แกะที่หลงหาย
รูป CF 1.1: พวกฟารีสีเกลียดชังพระเยซู

ขณะที่พระเยซูทำพันธกิจบนโลกนี้ พระองค์ได้พบเจอกับพวกนักศาสนาที่หน้าซื่อใจคดหลายคน มีคนพวกหนึ่งที่อยู่ในกลุ่มนี้เรียกว่า “พวกฟาริสี” คนเหล่านี้ชอบแสดงตนว่ารู้จักและรักพระเจ้า แต่จริงๆ ภายในไม่ได้เป็นเช่นนั้นเลย พวกเขาชอบแสดงในที่สาธารณะว่าตนเป็นคนดี เคร่งขรัดในการตามพระบัญญัติ แต่จิตใจภายในไม่ได้ถวายเกียรติหรือเชื่อในพระเจ้าเที่ยงแท้เลย พวกเขาพึ่งพาการกระทำตามกฎศาสนาเพื่อไปสวรรค์ไม่ใช่การรับเชื่อในพระเยซู

พวกฟาริสีมักตำหนิและคอยจำผิดคำสอนของพระเยซูอยู่เสมอ พวกเขากล่าวโทษพระองค์ว่าเป็นเพื่อนกับคนบาป เขาคิดว่าตนเองดีกว่าคนทั่วไป พวกฟาริสีจะเกลียดและดูถูกคนเก็บภาษีเป็นพิเศษ คนเก็บภาษีคือชาวยิวที่ทำงานให้กับรัฐบาลโรม ในสมัยนั้นยิวเป็นเมืองขึ้นของโรม และคนเก็บภาษีจะคอยเก็บเงินจากชาวยิวแล้วส่งต่อไปให้กับรัฐบาลโรม ส่วนมากเขาจะเรียกเก็บเกินความเป็นจริงแล้วแอบยักยอกเงินส่วนเกินไว้เอง วันหนึ่งมีเหล่าคนเก็บภาษีและชาวบ้านทั่วไปกำลังไปฟังพระเยซูสอน พวกฟาริสีเห็นก็พากันบ่นว่าพระเยซูที่ต้อนรับคนเก็บภาษี ปัญหาก็คือว่าทั้งคนฟาริสีและนักธรรมบัญญัติต่างไม่ตระหนักว่าตัวเองก็เป็นคนบาปเหมือนกับคนอื่นทุกคนในสายตาของพระเจ้า

การแสดงความรักของพระเจ้าและยินดีเมื่อมีคนรับเชื่อวางใจในพระคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดเป็นเรื่องที่สำคัญต่อพระเจ้ามาก พระเยซูทรงเล่าเรื่องอุปมาแกะน้อยที่หลงหายเป็นตัวอย่างแก่เรา

รูป CF 3.1: แกะหนึ่งตัวหายไป!

พระเยซูทรงเริ่มต้นเรื่องคำอุปมาด้วยคำถามแก่คนที่มาฟังพระองค์ว่า "มีใครบ้างในพวกท่านถ้ามีแกะหายไปหนึ่งตัวจากร้อยตัว ท่านจะทิ้งแกะเก้าสิบเก้าตัวไว้ก่อนแล้วออกตามหาแกะหนึ่งตัวที่หายไปหรือไม่?"

มีชายเลี้ยงแกะคนหนึ่ง ทุกวันเขาจะพาแกะหนึ่งร้อยตัวออกไปกินหญ้า เขาจะนำทางฝูงแกะเพื่อหาหญ้าอ่อนและน้ำดื่มสะอาด เมื่อมีลูกแกะที่บาดเจ็บจากการเดินทางหรือมันอาจจะต่อสู้กันเอง เขาก็จะเอาน้ำมันมาถูกบนแผลของพวกมันเพื่อคลายเจ็บและป้องกันการอักเสป เขายังคอยปกป้องฝูงแกะจากสัตย์ร้ายที่จะมาแอบกัดกินมันอีกด้วย พอตกเย็นชายเลี้ยงแกะก็จะต้อนฝูงแกะกลับเข้าคอก และทุกครั้งเขาจะต้องนับจำนวนแกะให้ครบหนึ่งร้อยตัวเพื่อแน่ใจว่าแกะทุกตัวมาอยู่ครบในคอกอย่างปลอดภัย เย็นวันหนึ่งขณะที่เขากำลังนับแกะที่เดินเรียงกันเข้าคอก วันนี้เขานับได้เก้าสิบเก้าตัว ... หนึ่งตัวหายไป!

คนเลี้ยงแกะรีบปิดประตูคอกแล้วออกไปตามหาแกะตัวที่หลงฝูงไปทันที ทำไมเขาจึงสนใจแกะตัวเดียวที่หายไปทั้งๆ ที่เขายังมีเหลืออีกตั้งเก้าสิบเก้าตัว? ทั้งๆ ที่มันเป็นแกะตัวเดียวที่ไม่ยอมฟังเดินตามเสียงของเขากลับบ้าน เสียมันไปตัวเดียวก็ไม่เป็นไร! แต่ชายเลี้ยงแกะไม่ได้คิดเช่นนั้น เขารักแกะทุกตัวแต่ละตัวมีความสำคัญและพิเศษต่อเขามาก เขาไม่อาจจะหลับหรือพักผ่อนได้จนกว่าจะตามหาตัวที่หายไปให้พบเสียก่อน

เวลากลางคืนเป็นเวลาที่อันตรายมากบนภูเขา แน่นอนว่าคนเลี้ยงแกะจะรู้สึกเหนื่อยจากงานทั้งวันแล้ว เราอาจจะคิดว่าจริงๆ แล้วลูกแกะดื้อตัวนั้นมันก็ไม่เชื่อฟังเขา มันก็สมควรที่จะได้รับบทเรียนและอันตรายเสียบ้าง แต่ชายเลี้ยงแกะไม่ได้คิดเช่นนั้น เขามีความตั้งใจมุ่งมั่นที่จะตามแกะตัวนั้นให้พบให้ได้

CF 3-1

รูป CF 3.2: ตามหาลูกแกะ

การตามหาเริ่มต้นขึ้น เขาออกเดินไปตามเส้นทาง ผ่านหุบเขา ลำห้วย หน้าผาต่างๆ เนื้อตัวเขาถูกหนามเกี่ยวและหินบาดเป็นรอยแผล ขณะเดียวกันก็ต้องคอยระวังตัวหลีกเลี่ยงจากสัตว์ป่าที่ดุร้ายซึ่งมักจะออกหากินตอนกลางคืน ทางเดินทางครั้งก็ลื่นละชัน แต่ผู้เลี้ยงแกะก็ไม่ย่อท้อ ไม่ว่าอากาศจะหนาวเย็นเพียงใด เขาต้องตามหาลูกแกะของเขาให้พบก่อนจะสายเกินไป เขาร้องเรียกชื่อลูกแกะตัวนั้นซ้ำแล้วซ้ำอีก เผื่อมันจะร้อง ตอบเขากลับมา

CF 3-2

รูป 3.3: พบแกะน้อย

แกะตัวนั้นอาจจะติดอยู่ที่หน้าผา ซอกหินหรือในถ้ำ ไม่ว่าจะเป็นที่ไหนก็ตามแน่นอนว่าตอนนี้มันเสียใจที่ไม่เดินตามเสียงของผู้เลี้ยง ถ้ามันไม่แยกออกจากฝูงมันก็คงไม่ตกอยู่ในสถานการณ์ที่น่ากลัวแบบนี้ ถ้ามันไม่ดื้อวิ่งเล่นไปทั่วมันคงนอนหลับสบายอยู่ในคอกอย่างปลอดภัยแล้ว แต่เวลานี้มันหลงทางในความมืด! หาทางกลับบ้านไม่เจอ ซ้ำยังมีอันตรายจากสัตว์ป่าต่างๆ อยู่รอบข้างในตอนกลางคืน

เสียงนกฮูก เสียงหอนของหมาป่า เสียงคำรามของสิงโตภูเขาที่ออกหาอาหารทำให้มันกลัวมากจนไม่กล้าขยับตัว ไหนจะหมีอีก โอ๊ย ช่างน่ากลัวเหลือเกิน!

แต่ทันใดนั้น มันก็ได้ยินเสียงที่คุ้นหู มีคนกำลังเรียกชื่อมัน โอ้! มันไม่อยากจะเชื่อจนคิดว่าตัวเองหูฟาดไป แต่เสียงนั้นก็ดังใกล้เข้ามาเรื่อยๆ ใช่แล้ว! นี่เป็นเสียงนายของมันกำลังร้องหามันอยู่ เจ้าแกะน้อยพยายามร้องตอบ ส่งเสียงเท่าที่มันทำได้เพื่อให้คนเลี้ยงได้ยิน ไม่นานมันก็รู้สึกถึงอ้อมแขนแข็งแรงอบอุ่นที่คุ้นเคย มือนั้นค่อยๆ ประคองมันมันขึ้น มันดีใจเหลือเกินที่คนเลี้ยงแกะตามมาพบและช่วยเหลือทัน